

dere er jo, som det er oplyst, bleven benyttet i stigende Grad, og det turde vel være sandsynligt, at det samme vil blive Tilfældet med den Lov, der her er Tale om, da det nok mere og mere vil gaa op for de vedkommende, hvilke Fordele Loven byder dem, der ønske at blive Ejere af et mindre Jordbrug. Kommer der da saa mange kvalificerede Ansøgere, at Bøgeringerne fra dem alle ikke kunne opfyldes, fordi de Midler, Loven stiller til Raadighed ikke slaa til, har Amtskommissionerne at træffe Valget, og det maa forudsættes som givet, at Kommissionerne i saa Tilfælde ville vælge de mest kvalificerede Ansøgere. Men hvilke Kvalifikationer der her fortrinsvis skal lægges Vægt paa, derom vil der let være forskellige Meninger i de forskellige Kommissioner, og det vilde derfor have været heldigt, om Lovforslaget havde indeholdt Bestemmelser i saa Henseende. Et Ændringsforslag til Lovforslagets § 8 var ogsaa under Overvejelse blandt nogle af Udvalgets Medlemmer, men paa Grund af den noget forcerede Udvalgsbehandling blev det opgivet, og man nøjedes med at faa indført en Bemærkning i Betænkningen om, at „Udvalget fuldtud vilde kunne billige, om Amtskommissionerne, hvor Valget staaar mellem flere i øvrigt lige kvalificerede, maatte foretrække Ansøgere, der have sammensparet af deres Løn den Kapital, de skulle være Ejere af“. Denne Udvalgets enstemmige Udtalelse vilde jeg meget ønske, at Amtskommissionerne vilde tage til Følge. Loven vilde i saa Tilfælde kunne blive en Spore for Tjenestefolk til at holde sammen paa deres Løn, i Stedet for at anvende den i større eller mindre Grad til Unytte, og den vilde tillige blive en Præmie herfor, og jeg tror, at Loven da vilde vinde Billigelse og Tilslutning hos mange, der nu stille sig tvivlende om Nyten af den i Forhold til de Midler, Staten her ofrer. Anvendt paa den Maade vilde Loven komme i god Samklang med de i de senere Aar rundt omkring i Landet oprettede Tyendespareforeninger. Den hurtige og stærke Vækst, disse Foreninger have taget, vise, at der i Befolkningen er Interesse for og Forstaaelse af deres Betydning. For faa Aar siden var der kun en enkelt saadan Forening, men i de sidste 7—8 Aar er der oprettet over 50 i Landets forskellige Egne med en samlet Indskudskapital af over 1 Mill. Kr., maaske nu nærmer 1½ Mill., alt sammen tilvejebragt ved Smaaanskud af Tyende. Staten

har anerkendt Betydningen af disse Foreninger ved, at der ydes et aarligt Statstilskud paa 5000 Kr. dels til Administration af de bestaaende Foreninger, dels til Oprettelse af ny. Dette Beløb blev bevillet for 3 Aar siden, og siden den Tid er Foreningernes Antal saavel som Indskudskapitalen steget til langt over det dobbelte, men som Følge heraf er det Beløb, som de enkelte Foreninger faa af Tilskuddet, blevet meget mindre, end da Tilskuddet i sin Tid blev fastsat. En Forøgelse af Statstilskuddet vilde derfor være ønskelig, og jeg vil tillade mig at henstille til den højtærede Landbrugsminister at konferere med den højtærede Indenrigsminister, om der ikke paa det kommende Aars Finanslovsforslag maatte være Grund til at foreslaa et noget større Beløb. Jeg tror, at et passende Statstilskud til de nævnte Formaal vil være særdeles vel anvendt.

H. J. Nielsen: Jeg skal ganske kort tillade mig at ledsage Lovforslaget med nogle anbefalende Bemærkninger, inden det forlader dette Ting. Det har været mig personlig en stor Tilfredsstillelse at arbejde med paa denne Sag og at se den Interesse, hvormed den omfattes. Der har ganske vist lydt forskellige Udtalelser om den paa forskellige Steder. Jeg har hørt enkelte kalde det en slet Lov, men det er dog ikke den almindelige Dom, det er tværtimod den, at det er en Lov, hvis Sigte er taget godt, og hvis Virkninger ville blive til Held for mange inden for Landbruget. Det er ofte betonet, at Loven kun er et Forsøg, men jeg vil sige, at det er et overordentlig smukt Forsøg, et af den Slags Forsøg, som jeg tror, at Staten i Længden vil være glad ved at gøre. Jeg tror, at de, der have været med til at arbejde denne Sag frem, ville komme til at glædes over Lovens Virkninger. Ser man paa den, som den nu foreligger, maa jeg jo sige, at den er præget af at være et Kompromis. Jeg nævnedes ved 1ste Behandling, at jeg kunde ønske, at Vurderingssummen blev sat højere, og det mener jeg fremdeles, men jeg maa dog erkende, at Loven i det hele er et Fremskridt. Som et Punkt, der særlig er præget af at være et Kompromis, skal jeg nævne § 3 g, hvor jeg kunde have ønsket, at man havde beholdt den oprindelige Affattelse. Jeg er bange for, at der nu hos Kommissionerne kan blive nogen Vaklen i Forstaaelsen af dette Punkt, og denne Vaklen kan maaske blive til Skade. Jeg vil dog haabe det